

Jorg Werner – is advocaat bij Noordstern Advocaten

Van de cliënt die de ware aard van de IND onthulde

Dus de IND is eigenlijk een soort vader?’ Nadat mijn cliënt dit had gevraagd, was het even stil in het IND-zaaltje in Den

Haag waar het Nederlandse gedeelte van een ‘simultaan partner’-gehoor plaatsvond. Op hetzelfde moment vond in een zaaltje in de Nederlandse ambassade in Accra het Ghanese deel van dit gehoor plaats. Uren achter elkaar stelden ambtenaren nagenoeg dezelfde vragen aan de twee echtgenoten. Maar de kans was klein dat ook in Ghana op hetzelfde moment werd gepraat over de overeenkomst tussen een bestuursorgaan en een vaderfiguur.

Ik wisselde met de ambtenaar een blik van verstandhouding uit. Dat was al even onverwacht als de gestelde vraag, want tot dan toe was er tussen ons vooral groot onbegrip geweest. Nu hadden we beiden geen idee hadden wat mijn cliënt bedoelde te vragen.

Het begon met een andere vraag. Na vragen over zijn bezoeken aan zijn vrouw in Ghana, over de ontvangst op het vliegveld, over wie daarbij aanwezig waren, over wat ze direct na aankomst in Ghana hadden gedaan, over wie daarbij waren, over hoe ze in Ghana hadden gereisd, over bezoeken aan familie, over bezoeken aan vrienden, over etentjes, over de huwelijksceremonie, de aan- en afwezig, de kleding, het eten, over ditjes en datjes en zusjes en zootjes, vroeg mijn cliënt plotseling op volstrekt bescheiden toon: ‘Waarom wilt u dit eigenlijk weten? Het is toch mijn huwelijk.’

Hij vertelde dat hij ooit een huwelijk van een collega in Lelystad had bijgewoond. Niemand had de aanstaande echtgenoten daarbij vragen over hun relatie gesteld. Enkel het plaatsen van een paar handtekeningen

maakte ze man en vrouw. Waarom wilde de IND dan nu zoveel weten van hem en zijn vrouw?

De cliënt: ‘Is de IND eigenlijk een soort vader?’ Waarom wilde de ambtenaar anders zoveel weten van hem en zijn vrouw?

Mijn cliënt vroeg het, maar ik voelde me een beetje betrappt. Alsof de IND zou denken dat ik mijn cliënt had ingefluisterd deze vraag te stellen. Na weken van briefwisselingen tussen de ambtenaar en mij over nut, noodzaak en juridische grondslag van het onderzoek waaraan mijn cliënt nu werd onderworpen en de uiteindelijk pragmatische keuze om toch maar naar de hoorzitting te gaan, stelde mijn cliënt nu deze vraag. Terwijl ik voorafgaand aan de zitting nooit de indruk had gekregen dat hij enige interesse had voor mijn lange, zo juridische brieven aan de IND, legde hij nu de kern van mijn brieven zelf op tafel.

De ambtenaar kon een glimlach niet onderdrukken, maar gaf beleefd een toelichting. Zo’n huwelijksakte was maar papier, de IND wilde meer weten. Hoe had de relatie zich ontwikkeld, hoe was men tot de keuze gekomen om te trouwen? En hadden meneer en mevrouw de gezamenlijke gebeurtenissen wel hetzelfde beleefd? Dat was allemaal van belang.

Mijn cliënt dacht even na en concludeerde dat de IND een soort vader was. Toen dat niet werd begrepen, legde hij uit: ‘Als je in Ghana wilt gaan trouwen, moet je praten met haar vader. Die stelt je dan heel veel vragen. Pas dan accepteert hij je.’